

Sygn. akt I C 1194/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: stażysta Aleksandra Skorynko

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

I C 1194/17 upr

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. C. kwoty 208,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej przez pozwaną umowy bankowej o nr (...) w dniu 17 sierpnia 2010r. Pozwana nie spełniła wynikającego z umowy zobowiązania. Powód podał, iż dochodzi od pozwanej kwoty 208,46 zł, na co składa się: należność główna w kwocie 143,31 zł oraz odsetki skapitalizowane w wysokości 65,15 zł. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy cesji zawartej z wierzycielem pozwanej.

Pozwana M. C. nie stawiała się na rozprawę ani nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 maja 2016r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. W § 4 umowy wskazano, że przelew wierzytelności dochodzi do skutku z chwilą podpisania przez strony umowy, pod warunkiem zapłaty określonej w umowie ceny (zwanej przez strony (...)). Nieziszczenie się warunku skutkowało miało naliczeniem odsetek za opóźnienie. Przedmiotem (...) była cesja wierzytelności wchodzących w skład (...) na dzień zawarcia (...), wykaz wierzytelności znajduje się w Zestawieniu Wierzytelności w formie papierowej, nie został on załączony do pozwu.

(bezsporne, umowa cesji wierzytelności k. 9)

Powód nie przedstawił pierwotnej umowy łączącej cedenta i pozwaną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwaną.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanej wynosiła 208,46 zł i objęta była umową łączącą powoda i pierwotnego wierzyciela. Z umowy tej nie wynika jednak to, aby przedmiotem obrotu była właśnie wierzytelność wobec pozwanej i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcom względem pozwanej. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanej. Wprawdzie powód przedłożył kartkę papieru zatytułowaną „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym wskazana została wierzytelność wobec pozwanej, jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że była ona przedmiotem umowy z dnia 19 maja 2016r., a tym bardziej – że wierzytelność ta w ogóle istnieje i może być podstawą dochodzenia jakichkolwiek roszczeń. „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” opatrzony jest pieczętką i podpisem wyłącznie pełnomocnika powoda i nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej zawiadomienie adresowane do pozwanej. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanej wysłane. Niezależnie jednak od powyższego pismo takie nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości, podobnie jak wskazywany przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu.

Powód nie wykazał również tego, by skutecznie nastąpiło nabycie wierzytelności na mocy umowy z dnia 19 maja 2016r., gdyż przeniesienie objętych nią wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem zapłaty całości ceny za sprzedawane wierzytelności. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na zapłatę ceny za przelew wierzytelności, a tym samym nie wykazał tego, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanej.

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z rachunku funduszu (vide k. 8). W stosunkach z konsumentem jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności (art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych). Stanowisko takie wyrażone zostało także w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., sygn. P 1/10, opublikowanym w OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171 oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego

odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska